

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁתַּי יִתְרוּ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י - חלק י"ד

קונטרס 284

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְאִי יִפְקֹון בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

אֲכָלוּ תַלְתָּא יוֹמִין. וְכָל הָהוּא יוֹמָא לָא בְדִילְנָא
מְנַיְיְהוּ.

וְכַד תְּבַנְא, אֲשַׁכְחָנָא פְּרָסָא דְנָטְלוּ כָּל אֵינּוֹן סְמֻכִין,
וְתַלְתָּ מִן חֲבַרְיָא עֲלֵהּ, וְשְׂאִילְנָא לוֹן. וְאָמְרוּ
חֻלְקָא דְקוּדְשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא, מֵהִלּוּלָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן
וְחֲבַרוּי. זַכָּאָה אֲנִתְּ רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְזַכָּאָה חֻלְקָאָהּ, וְחֻלְקָאָהּ
דְּאֵינּוֹן חֲבַרְיָא דִּיתְבִּין קַמָּךְ. כְּמָה דְרַגִּין אֲתַתְּקִנּוּ לְכוּן
לְעֵלְמָא דְאַתִּי. כְּמָה בּוֹצִינִין דְנִהוּרִין זְמִינִין לְנִתְרָא לְכוּן.

וְתָא חַזִּי, יוֹמָא דִּין בְּגִינְךָ אֲתַעְטְרוּ חֲמֻשִׁין כְּתָרִין
לְרַבִּי פְּנַחֶס בֶּן יֶאִיר חֲמוּךְ. וְאַנָּא אֲזִילְנָא עִמִּיהּ
בְּכָל אֵינּוֹן נְהָרֵי דְטוּרֵי דְאַפְרָסְמוֹנָא דְכָנָא, וְהוּא בְּרִיר

ספר מאורות הזהר

(ח) למד הפרי עץ חיים מאה פעמים ואחד
עד כמה היה חביב למוד תורת הסוד על תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו,
מוכא שְהַרְבּ הַקְדוּשׁ מוֹרְגוּ הַרְב רַבִּי יִצְחָק אֲזִיזִיק מִזִּידִיטְשׁוּב בְּעַצְמוֹ אָמַר: שְׁלַמַּד
וְשָׁנָה הַפְּרִי עֵץ חַיִּים מֵאַה פְּעָמִים וְאַחַד.

(ט) מה נמלצו לחכי אמרותיו מדבש לפיו
א. רבי שמעון בן יוחאי ימליץ טוב בעד הלומדים מתורתו, כמו שפכת בספר
חסידים [סימן רכ"ד] כל האומר דבר שמועצה מפייהם הם מתפללים עליו שם וממליצים
טוב עליו.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

דּוֹכְתִּיהָ, וְאֶתְתַּקֵּן. (ס"א וְאֵנָּה הָא הַזְּיוּנָא דְהָא בְּרִיר וכו') אָמַר
לִיהָ, קְטוּרִין צְדִיקָיָא בְּקִרְטוּפָא דְעֵטְרִין, (דף קמ"ה ע"א)
בְּרִישׁ יְרַחֵי וּבְזַמְנֵי וְשַׁבְתִּי, יְתִיר מִכָּל שְׂאָר יוֹמִין.

אָמַר לִיהָ, וְאֶף כָּל אֵינוֹן דְּלָבַר, דְּכִתְיב, (ישעיה סו) וְהָיָה
מִיָּדֵי חֹדֶשׁ בְּחֹדְשׁוֹ וּמִיָּדֵי שַׁבַּת בְּשַׁבְתּוֹ וְגו' . אִי
אֵלִין אֲתִיִּין, כָּל שָׁבֹן צְדִיקָיָא. מִיָּדֵי חֹדֶשׁ בְּחֹדְשׁוֹ,
לְמָה. מְשׁוּם דְּמִתְעַטְרִי אֲבָהָתָא רְתִיבָא קְדִישָׁא. וּמִיָּדֵי
שַׁבַּת בְּשַׁבְתּוֹ, דְּמִתְעַטְר שְׁבִיעָאָה דְּכָל אֵינוֹן שִׁיתָא
יוֹמִין, דְּכִתְיב, (בראשית ב) וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי
וְגו'.

ספר מאורות הזהר

וְקִרְאֵתִי הַסֵּפֶר בְּשֵׁם "מֵאוֹרוֹת הַזְּהַר" שֶׁלְקַטְתִּי הֶרְבֵּה מֵאֲמָרִים חֲדָשִׁים הַנִּמְצָאִים
בְּסִפְרִים שׁוֹנִים הַמְדַּבְּרִים בְּגִדְל מַעֲלַת לְמוֹד הַזְּהַר, וְסִדְרָתִים בְּסִדְר נְאֻה כָּל עֲנָן וְעֲנָן,
וְעִשִׂיתִי מִפְתַּח לְמִצָּא כָּל מֵאֲמָר בְּנִקְל וּבְמִהְרָה.

וְזִכּוֹת הַתְּנָא הָאֱלָקִי רַשְׁב"י וְזִכּוֹת כָּל הַתְּנָאִים יַעֲמֵד לִי וְלְזַרְעִי שְׁנֹזְכָה לְלַמֵּד
וְלְלַמֵּד לְשֹׁמֵר וְלַעֲשׂוֹת וְיִקְיָם בְּנוֹ אֲרֻךְ יָמִים בִּימִינָהּ בְּשִׂמְלָהּ עֶשֶׂר וְכְבוֹד, וְנִמְצָא חֵן
וְשָׁכַל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלָקִים וְאָדָם.

אוּדָה אֶת ה' בְּכָל לֵבָב וּבְתוֹךְ רַבִּים אֲהַלְלֶנּוּ אֲשֶׁר הִגִּיעֵנִי עַד הַלֵּם לְבָרֶךְ עַל
הַמְּגִמָּר שֶׁהִחְיֵנִי לְזַמֵּן הַזֶּה לְסֵיִם סֵפֶר "מֵאוֹרוֹת הַזְּהַר", לְעוֹרֵר אוֹדוֹת לְמוֹד תּוֹרַת
הַסּוּד.

הדברים הללו אל רבי שמעון,
הניח ידו בראשו של רבי יוסי
וברכו, ואמר, יפה אמרת וכף זה.
אמר לו, מנין לך? אמר לו, כף
למדתי מאבי שהיה אומר משמו
של רב המנונא סבא.

יום אחד היה יושב רבי שמעון
בשער של צפורי. אמר לו רבי
ייסא, זה שאמר רבי יוסי מי עלה
שמים ויירד - פעם אחת אמר זה
משה, אחר כך אמר זה הקדוש
ברוך הוא, אחר כך אמר אלו
ארבעה קשרים, אש רוח מים
ועפר, וראיתי שמורנו ברכו?

אמר לו, ודאי שפיה אמר, וכף
הוא, והכל דבר אחד, וכל
הדברים התקיימו בקדוש-ברוך
הוא, וכלם עולים במשקל אחד.
התרגש רבי ייסא בדברי רבי
שמעון ואמר, ודאי כף זה, וכף
למדנו משם מורנו בפעם אחרת.
והכל יפה. (אלה תולדות השמים והארץ
בהקראם, אל תקרי בהקראם, אלא באבקהם. דבתיב,
שכתוב (תהלים פט) פי אמרתי עולם חסד יבנה.

אבל)

אבר סוף הכתוב מהו אומר?
שכתוב מה שמו ומה שם בנו פי
תדע. מה שמו מילא, מה זה מה
שם בנו? אמר לו, סוד הדבר הרי
למדתי לרבי אלעזר בני. אמר לו,
יאמר לו מורי, שהרי בחלומי
שאלתי לפני מורי דבר זה, ואמר
לי ושכחתי אותו. אמר לו, אם
אמר - תזכר? אמר לו, ודאי,
שהרי מה שלמדתי לפני מורי,
יום זה נזכרתי.

אמר לו, סוד הדבר - היינו שכתוב
(שמות ו) בני בכרי ישראל, וכתוב
ישראל אשר בך אתפאר. ובסוד
עליון, וזה נקרא בנו. אמר, תנוח
דעתו של מורי, שהרי סוד זה
ידעתי. בין כף לא נזכר רבי ייסא,
חלשה דעתו והלך לביתו. נרדם.
הראו לו בחלום ספר אגדה אחד

דר' שמעון, אנה ידוי ברישיה דר' יוסי
וברכיה, ואמר שפיר קא אמרת, והכי הוא.
אמר ליה מנא לך. אמר ליה הכי אוליפנא
מאבא, דהוה אמר משמיה דרב המנונא סבא.
יומא חד הוה יתיב ר' שמעון בתרעא דצפורי,
אמר ליה ר' ייסא, האי דאמר ר' יוסי,
מי עלה שמים ויירד וגו', זמנא חדא אמר, דא
משה. לבתר אמר, דא קדשא בריך הוא.
לבתר אמר, אלין ארבע קטירין אש רוח מים
ועפר. ונחמינא ליה למוד דברכיה.

אמר ליה ודאי שפיר קא אמר, והכי הוא,
וכלא חד מלה, וכלהו מלי אתקיימו
בקודשא בריך הוא, וכלהו בחד מתקלא
סלקא. אתרגיש ר' ייסא במלוי דר' שמעון,
ואמר ודאי האי הכי הוא, והכי אוליפנא
מקמיה דמור זמנא אחרא. וכלא שפיר. (אלה
תולדות השמים והארץ בהקראם, אל תקרי בהקראם, אלא באבקהם. דבתיב,
תהלים פט) פי אמרתי עולם חסד יבנה. אבל)

אבר סופא דקרא מאי קא מיירי דכתיב, (משלי
ו) מה שמו ומה שם בנו פי תדע. מה
שמו תינוח, מה שם בנו מהו. אמר ליה, רזא
דמלה הא אוליפנא לר' אלעזר ברי. אמר ליה,
לימא לי מוד, דהא בחלמי שאילנא קמיה דמור
האי מלה, ואמר לי, ואנשינא לה. אמר ליה,
אי אימא תדבר. אמר ליה ודאי. דהא מה
דאוליפנא קמי דמור יומא דא אדפרנא.

אמר ליה רזא דמלה, היינו דכתיב, (שמות
ו) בני בכורי ישראל וכתוב (ישעיה מט)
ישראל אשר בך אתפאר. וברזא עלאה, והאי
אקרי בנו. אמר ינוח דעתיה דמור, דהא
רזא דא ידענא. אדהכי, לא אדכר ר' ייסא,
חלש דעתיה, אזל לביתיה, אדמוך, אחזיאו
ליה בחלמיה, חד ספרא דאגדתא, דהוה

שְׁהִיָּה כְּתוּב בּו חֲכָמָה וְתַפְאֶרֶת
בְּמַקְדָּשׁוֹ.

הַתְּעוּרָר וְהַלֶּךְ אֶל רַבִּי שְׁמַעוֹן.
נִשְׁק יָדוֹ וְאָמַר, כִּדְ רְאִיתִי בַּחֲלוּם.
פַּעַם אֶחָד רְאִיתִי בַּחֲלוּם סִפְרָא
אֲגֻדָּה אֶחָד שֶׁהָרָאוּ לִפְנֵי, וְהָיָה
כְּתוּב בּו חֲכָמָה וְתַפְאֶרֶת
בְּמַקְדָּשׁוֹ, חֲכָמָה לְמַעְלָה, תַּפְאֶרֶת
לְמַטָּה, בְּמַקְדָּשׁוֹ אֲלֵיהֶם. וְכִדְ
רְאִיתִי בַּחֲלוּם פַּעַם אַחַת וְכִדְ
מְצֵאתִי בְּפִי. אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן,
עַד עֲכָשׁוּ אַתָּה תִּינוּק לְהַכְנִס בֵּין
קוֹצְרֵי הַשְּׂדֵה, וְהָרִי הַכֵּל הָרָאוּ
לִךְ. וְזֶהוּ שְׁכַתוּב מָה שָׁמּוֹ וּמָה
שָׁם בְּנוּ כִּי תִדְעַ. חֲכָמָה שָׁמוֹ,
תַּפְאֶרֶת בְּנוֹ.

וּמִשָּׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹהִים. אֲשֶׁרִי
חִלְקוּ שֶׁל מִשָּׁה שְׂזָכָה לְכַבֹּד זֶה
שֶׁהַתּוֹרָה הַעֲיֵדָה בְּשִׁבְלֵי כִדְ. (שְׁנָה
רַבִּי יְהוּדָה) בָּא וְרָאָה מָה בֵּין מִשָּׁה
לְשָׂאָר בְּנֵי הָעוֹלָם. שָׂאָר בְּנֵי
הָעוֹלָם, כְּשַׁעוֹלִים - עוֹלִים לְעִשָׂר,
עוֹלִים לְגִדְלָה, עוֹלִים לְמַלְכוּת.
אֲבָל בְּמִשָּׁה, כְּשַׁעוֹלָה, מָה כְּתוּב?
וּמִשָּׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹהִים. אֲשֶׁרִי
חִלְקוּ!

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, מִכָּאֵן אָמְרוּ
הַחֲבָרִים, הֲבָא לְטַהַר מִסִּיעֵין
אוֹתוֹ, שְׁכַתוּב וּמִשָּׁה עָלָה אֶל
הָאֱלֹהִים. מָה כְּתוּב אַחֲרָיו?
וַיִּקְרָא אֵלָיו ה'. שְׁמִי שְׂרוּצָה
לְהַתְקַרֵּב, מְקַרְבִּים אוֹתוֹ.

וַיִּקְרָא אֵלָיו מֵלֶאֱפָ ה' מִן הַהָר
לֵאמֹר כֹּה תֵאמַר לְבֵית יַעֲקֹב וְגו'.

רַבִּי יַצְחָק פְּתַח, (תַּהֲלִים סו) אֲשֶׁרִי
תִּבְחַר וְתִקְרַב יִשְׁכֵּן חֲצֵרֶיךָ. אֲשֶׁרִי
חִלְקוּ שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם שֶׁהִקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא הַתְּרַצָּה בּו וְקָרַב אוֹתוֹ
לְשֵׁרוֹת בְּתוֹף הַהִיכָל הַקְּדוּשׁ,
שְׁכַל מִי שֶׁהוּא הַתְּרַצָּה בּו
לְעִבּוּדָתוֹ, רְשׁוּם הוּא מְרֻשָׁמִים
שֶׁלְמַעְלָה לְדַעַת, שֶׁהָרִי הוּא נִבְחַר
מִלְפָּנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוּשׁ הַעֲלִיּוֹן
לְשֵׁרוֹת בְּמִדּוּרוֹ, וְכַל מִי שֶׁנִּמְצָא

כְּתִיב בֵּיה, חֲכָמָה וְתַפְאֶרֶת בְּמַקְדָּשׁוֹ.
אֲתַעַר, אֲזוּל לְגַבְיָה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, נִשְׁק יְדוֹי,
אָמַר, הֲכִי חֲמִינָא בַּחֲלָמָא. זְמַנָּא
אֶחָד חֲמִינָא בַּחֲלָמָא, חַד (דף ע"ט ע"ב) סִפְרָא
דְאֲגֻדָּתָא דְאַחֲזִיו קַמָּאי, וְהוּהוּ כְּתִיב בֵּיה,
חֲכָמָה וְתַפְאֶרֶת בְּמַקְדָּשׁוֹ, חֲכָמָה לְעִילָא,
תַּפְאֶרֶת לְתַתָּא. בְּמַקְדָּשׁוֹ לְגַבְיָהּ. וְהֲכִי
חֲמִינָא בַּחֲלָמָא זְמַנָּא חַדָּא. וְהֲכִי אֲשַׁפְתָּנָא
בְּפוּמָאי. אָמַר לֵיה ר' שְׁמַעוֹן, עַד פְּעוֹן רַבִּי
אַנְתָּה, לְמִיעַל בֵּין מַחְצְדֵי חֲקָלָא, וְהָא כֵּלָא
אַחֲזִיאָו לִךְ. וְדָא הוּא דְכְּתִיב, מָה שָׁמּוֹ וּמָה
שָׁם בְּנוּ כִּי תִדְעַ. חֲכָמָה שָׁמוֹ, תַּפְאֶרֶת בְּנוֹ.

(תַּנְגָּא) (שְׁמוֹת יט) וּמִשָּׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹהִים, זַפְאָה
חוּלְקֵיה דְמִשָּׁה, דְזָכִי לִיקְרָא דָא,
דְאוּרִייתָא אֶסְהִיד בְּגִינֵיה כִדְ. (תַּנְגָּא ר' יְהוּדָה) תָּא
חֲזִי, מָה בֵּין מִשָּׁה לְשָׂאָר בְּנֵי עֲלָמָא. שָׂאָר בְּנֵי
עֲלָמָא, כִד סִלְקִין, סִלְקִין לְעַתְרָא, סִלְקִין
לְרַבּוֹ, סִלְקִין לְמַלְכוֹ, אֲבָל מִשָּׁה כִד סִלִּיק, מָה
כְּתִיב בֵּיה, וּמִשָּׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹהִים, זַפְאָה
חוּלְקֵיה.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, מִכָּאֵן אָמְרוּ חֲבָרֵיא, הֲבָא
לִיטַהַר מִסִּיעֵין אוֹתוֹ, דְכְּתִיב וּמִשָּׁה
עָלָה אֶל הָאֱלֹהִים. מָה כְּתִיב בְּתַרְיָה, וַיִּקְרָא
אֵלָיו יי'. דְמָאֵן דְבַעֲי לְאַתְקַרְבָּא, מְקַרְבִּין לֵיה.
וַיִּקְרָא אֵלָיו יי' מִן הַהָר לֵאמֹר כֹּה תֵאמַר לְבֵית
יַעֲקֹב וְגו'. ר' יַצְחָק פְּתַח, (תַּהֲלִים סו)
אֲשֶׁרִי תִבְחַר וְתִקְרַב יִשְׁכֵּן חֲצֵרֶיךָ, זַפְאָה
חוּלְקֵיה דְהֵהוּא בְר נֶשׁ, דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא
אַתְרַעֵי בֵיה, וְקָרִיב לֵיה, לְמִשְׁרֵי בְגוּ הַיִּכְלָא
קְדִישָׁא, דְכָל מָאֵן דְאִיהוּ אַתְרַעֵי בֵיה
לְפוּלְחָנֵיה, רְשִׁים הוּא מְרֻשִׁמִּין דְלְעִילָא,
לְמַנְדַּע דְהָא הוּא אַתְבְּחַר מִקְמֵיה דְמַלְכָּא
קְדִישָׁא עֲלָאָה, לְמִשְׁרֵי בְּמִדּוּרוֹי. וְכַל מָאֵן

בו אותו הרשם, עובר בכל השערים שלמעלה ואין מוחה בידו.

רבי יהודה אמר, אשרי חלקו של משה, שעליו כתוב אשרי תבחר ותקרב, וכתוב (שמות) ומשה נגש אל הערפל, (שם כד) ונגש משה לבדו אל ה' והם לא יגשו. פה תאמר לבית יעקב - אלו הנקבות. ותגיד לבני ישראל - אלו הזכרים. רבי שמעון אמר, פה תאמר, כמו שנאמר פה תברכו. וכתוב וחסידיך יברכוה, פלומר יברכו כה. פה תאמר לבית יעקב - באמירה, והיינו מצד הדין. ותגיד לבית ישראל - כמו שנאמר (דברים ד) ויגד לכם את בריתו. וכתוב (שם טו) הגדתי היום לה' אלהיך. לבני ישראל - הזכרים, שבאו מצד הרחמים.

אמר רבי יצחק, הואיל ובאנו לזה, מה זה הגדתי היום לה' אלהיך? לה' אלהינו היה צריך להיות! אמר לו רבי שמעון, וכי רק בלבדו הוא, והרי פתוב (שם ח) פי ה' אלהיך מביאך אל ארץ טובה וגו', (שם) אשר ה' אלהיך נתן לך, (שם ד) פי ה' אלהיך אש אכלה הוא, וכלם בך?

א"ר בך שנינו, כל הדר בארץ ישראל דומה כמי שיש לו אלוה, וכל הדר בחוצה לארץ דומה כמי שאין לו אלוה. מה הטעם? משום שהנרע הקדוש עולה לארץ הקדושה, ושכינה יושבת במקומה, וזה בזה תלוי. ומשה לא אמר אלהיך אלא לאותם שהיו עתידים להפגס לארץ הקדושה ולקבל פני שכינה. ומה שלא אמר אלהינו, משום שהרי משה לא זכה להפגס לארץ, ולכן אלהיך ודאי בכל מקום, משום שהם היו עתידים להפגס לשם.

הוּו זמינין למיעל תמן.

דאשתכח ביה ההוא רשימא, אעבר בכל תרעין דלעילא, ולית דימחי בידי.

רבי יהודה אמר, זפאה חולקיה דמשה, דעליה פתיב אשרי תבחר ותקרב, וכתוב ביה (שמות כד) ומשה נגש אל הערפל ונגש משה לבדו אל יי' והם לא יגשו. פה תאמר לבית יעקב: אלין נוקבי, ותגיד לבני ישראל: אלין דוכרין.

רבי שמעון אמר, פה תאמר, פמה דאת אמר (במדבר ו) פה תברכו. וכתוב, (תהלים קמה) וחסידיך יברכוה, פלומר יברכו כה. פה תאמר לבית יעקב, באמירה. והיינו מסטרא דדינא. ותגיד לבני ישראל, פמה דאת אמר, (דברים ד) ויגד לכם את בריתו. וכתוב (דברים טו) הגדתי היום ליי' אלהיך. לבני ישראל, דוכרין, דאתו מסטרא דרחמי.

אמר רבי יצחק, הואיל ואתינא להאי, מה הוא הגדתי היום ליי' אלהיך. ליי' אלהינו, מיבעי ליה. אמר ליה ר' שמעון, וכי האי בלחודוי הוא. והא כתיב (דברים ח) פי יי' אלהיך מביאך אל ארץ טובה וגו'. (דברים י) אשר יי' אלהיך נותן לך. (דברים ד) פי יי' אלהיך אש אוכלה הוא, וכלהו הכי.

א"ר הכי תנינו, כל הדר בארץ ישראל דומה כמי שיש לו אלוה. וכל הדר בחוצה לארץ דומה כמי שאין לו אלוה. מאי טעמא. משום דזרעא קדישא, לארעא קדישא סלקא. ושכינתא באתרה יתבא. והאי בהאי תליא. ומשה לא קאמר אלהיך, אלא לאינון דהוו זמינין למיעל לארעא קדישא, ולקבלא אפי שכינתא. ומה דלא אמר אלהינו, משום דהא משה לא זכה למיעל לארעא, ובגיני כה, אלהיך ודאי בכל אתר, משום דאינון

אמר לו, ודאי כף הוא. אבל כאן כתוב (שם כו) ובאת אל הפה אשר יהיה זהה במים ההם ואמרת אליו הגדתי היום לה' אלהיך, והרי הם בארץ שורים. מה הטעם אלהיך ולא אלהינו? אלא הם רצו להראות ולהודות שבגלל החסד העליון זכו לכל זה ושרו בארץ ונכנסים לאותה ארץ ועשה עמם כל אותן טובות, ומשום כף היו אומרים דברים אלה לכהן (ולא לאדם אחר), שכתוב הגדתי היום לה' אלהיך, (וכך הוא ודאי) משום שבא מצד החסד.

בה תאמר לבית יעקב - לאותו מקום שראוי להם. ותגיד לבני ישראל - באותו מקום שלם שראוי להם, שהרי יעקב וישראל שתי דרגות עליו, ובדרגה אחת עולים. אלא ישראל שלמות הכל נקרא. ותגיד לבני ישראל, להראות חכמה ולדבר ברוח חכמה טוב ואמת שעשה להם הקדוש ברוך הוא, שכתוב ויגד לכם את בריתו.

שנינו, אמר רבי יוסי, פעם אחת הייתי הולך בדרך והנה עמי רבי חייא בני. עד שהיינו הולכים, מצאתי איש אחד שהיה לוקט בשדה עשבים לרפואה. קרבתי אליו ואמרתי לו: בן אדם, כל האגדות הקשורות הללו של העשבים למה? לא הרים ראשו ולא אמר דבר. חזרתי פעם נוספת ואמרתי את זה - ולא אמר דבר. אמרתי לרבי חייא בני: או שהאיש הזה אונני אטומות, או שוטה, או חכם. ישבתי אצלו. אמר כף לוקט אותם עשבים, ואמת אותם וקסה עליהם בעלי גפן.

אמר לנו: אני ראיתי שאתם יהודים, ועל היהודים אומרים שהם חכמים. אם לא הייתי חס עליכם, עכשו תהיו מרחקים

אמר ליה ודאי הכי הוא. אבל הכא כתיב, (דברים כו) ובאת אל הפה אשר יהיה במים ההם ואמרת אליו הגדתי היום לי' אלהיך, והא אינון בארעא שריין, מאי טעמא אלהיך, ולא אלהינו. אלא אינון בעיין לאחזאה ולאודאה, דבגיני דחסד עלאה, זכאן לכל האי, ושריין בארעא, ועאלן לההיא ארעא, ועבד עמהון כל אינון טבאן, ובגיני כף, הוו אמרי מלין אלין לכהן, (ולא לבר נש אסרא) דכתיב הגדתי היום לי' אלהיך, (והכי הוא ודאי) משום דאתי מסטרא דחסד.

בה תאמר לבית יעקב, לההוא אתר דאתחזי להו. ותגיד לבני ישראל, בההוא אתר שלים דאתחזי להו, דהא יעקב וישראל, תריין דרגין אסתלקו, ובדרגא חד סלקין, אלא ישראל שלימותא דכלא (דף פ' ע"א) אקרי. ותגיד לבני ישראל, לאחזאה חכמתא, ולאשתעי ברוח חכמתא, טיבו וקשוט דעבד לון קדשא בריהו הוא, דכתיב ויגד לכם את בריתו.

תנא, אמר ר' יוסי, זמנא חדא הוינא אזיל בארעא, והנה ר' חייא ברי עמי. עד דהוינא אזלין, אשפחנא חד גבר, דהנה לקיט בחקלא, עשבין לאסוותא. קריבנא לגביה, אמיןא ליה, בר נש, קוטרא דקוטרי דעשבין למה. לא זקיף רישיה, ולא אמר מידי. אהדרנא זמנא אחרא ואמיןא האי, ולא אמר מידי. אמיןא ליה לרבי חייא ברי, או האי בר נש אטים אודנין, או שטיא, או חכימא. יתיבנא גבוי. לבתר לקיט אינון עשבין, ואחיד לון, ורפא עליהון טרפי גופנין.

אמר לן, אנא חמינא דיודאין אתון, ויודאין אמרי עליהו, דאינון חכימין, אי לא דחייסנא עליכו השתא, תהוון רחיקן מבני

מבני אדם כמו המצרע הזה שמרחיקים אותו מהכל, שהרי אני רואה שרים של עשב אחד שהיה קרוב אליכם נכנס בגופכם, ותהיו מרחקים שלשה ימים, אלא אכלו שומי הבר הללו ותתרפאו. אכלנו מהם, שהיו מצויים שם, ונרדמנו ונקשרנו בוצה עד זמן רב. אחר כך התעוררנו. אמר לנו אותו האיש: עכשו אליכם עמכם שמצאתם אותי, שהרי רפואת גופכם על ידי נשלמה.

עד שהיינו הולכים, אמר לנו: כל אדם צריך לדבר עם אדם אחר כפי דרכיו. שהרי לנקה כפי דרכה, לאיש כפי דרכיו, ולגבר שבגברים כפי דרכיו. אמרתי לרבי חייא בני, זהו שכתוב פה תאמר לבית יעקב ותגיד לבית ישראל. (פה תאמר לבית יעקב, באותו מקום שראוי להם. ותגיד לבני ישראל, באותו מקום שלם שראוי להם, שהרי יעקב וישראל שתי דרגות הם ובדרך אחת עולים, אלא ישראל שלמות הכל נקרא).

אמר לנו: ראיתם שלא הרמתי ראשי ולא דברתי עמכם, משום שאבי היה חכם העשבים מכל בני דורו, ולמדתי מאבי דרכי כל העשבים שבהם אמת, ואני בכל השנה מדורי בינייהם.

והעשב הזה שראיתם שפסיתי אותו בעלי הגפן הללו - בביתי יש מקום אחד, והוא לצד צפון, ובאותו מקום נעוץ רחים אחד, ומקוץ של אותו רחים יוצא איש אחד עם שני ראשים וחרב שנונה בידו, ובכל יום הוא מצער אותנו, ואני לקטתי את העשב הזה, ולכו אחרי ותראו את כחו של העשב הזה ומה שאלוה העליון גלה בעולם, ואין מי שיודע דרכיו בכל.

הרבונו אחריו. עד שהיינו הולכים בדרך, התכופך לנקב אחד בעפר,

נשא כסגירא דא, דמרחקין ליה מפלא, דהא אנא חמינא, דריחא דחד עשבא דהוה קריב גביכון, עאל בגופיכו, ותהוון רחיקין תלתא יומין. אלא אכילו אלין תומי ברא ותתסון.

אברנא מנייהו דהו שכיחין קמן, ואדמכנא, ואתקטרנא בזיעא, עד עידן סגי. לבתר אתערנא, אמר לן ההוא גברא, השתא אלהכון עמכון, דאשפחתון לי, דהא אסוותא דגופיכון על ידי אשתלים.

עד דהוינא אזלין, אמר לן, כל בר נש בעי לאשתעי בבר נש אחרא, כפום ארחוי, דהא לנוקבא כפום ארחוי. לגברא כפום ארחוי. לגברא דגברי כפום ארחוי. אמנא לרבי חייא ברי, היינו דכתיב, פה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל. (ס"א כה תאמר לבית יעקב כההוא אתר דאתחו להו. ותגיד לבני ישראל כההוא אתר שלים דאתחו להו. דהא יעקב וישראל תרין דרגין אינון ובדנא חד סלקין אלא ישראל שלימותא דכלא אקרי)

אמר לן, חמיתון דלא זקיפנא רישאי, ולא אשתעינא בהדיכו, משום דאבא חפימא בעשבין מפל בני דרא הוה. ואוליפנא מאבא ארחוי דכל עשבין, דבהון קשוט, ואנא בכל שתא מדוראי בינייהו.

והאי עשבא דחמיתון, דחפינא ליה בטרפי דגופנין אלין, בביתאי אית אתר חד, והוא לסטר צפון, ובההוא אתר נעיץ חד ריחא, ומעינא דההוא ריחא, נפיק חד גבר בתרין רישין, וחרפא שיננא בידיה ובכל יומא קא מצער לן. ואנא לקיטנא האי עשבא, וזילו אבתראי, ותחמוץ חיליה דהאי עשבא, ומה די אלהא עלאה גלי בעלמא, ולית מאן הידע ארחוי בכלא.

אזירנא אבתריה, עד דהוינא אזלי בארחה,

ושם מאותו העשב בנגב. יצא נחש אחד וראשו גדול. לקח חבל (סדר) אחד וקשר אותו כמו גדי אחד. פחדנו. אמר לנו: לכו אחרי.

עד שהגענו לביתו, ראינו אותו מקום בחדש אחר פתל אחד. לקח נר אחד והדליק אש סביב אותו מקום הרמים. אמר לנו: ממה שפראו - לא תפחדו ולא תדברו דבר.

בין כך התיר את הנחש מקשריו וכתש במכתשת מאותו העשב ושם בראש הנחש. נכנס הנחש באותו עין הרמים, ושמענו קול שכל המקום הודעו. רצינו לצאת, אחז בגדינו אותו האיש ואמר: אל תפחדו, קרבו אלי.

בין כך יצא הנחש שותת דם. לקח אותו האיש מאותו העשב ושם בראשו ככתחלה. נכנס לאותו עין הרמים. לשעה קטנה ראינו שיצא מאותו העין איש אחד עם שני ראשים ונחש שרוי סביב צוארו. נכנס לאותו עין הרמים ויצא שלש פעמים. והוא אמר: זקיטא זקיטא (מיו שרץ)! אוי לאמו שהובילה אותו לאותו מקום!

בין כך נעקר הרמים ממקומו, ויצאו האיש והנחש, ונפלו ומתו שניהם. ואנו פחדנו מאד. אמר לנו אותו האיש: זהו פחו של אותו עשב שאני לקטתי לפניכם, ולכן לא דברתי עמכם ולא הרמתי ראשי בשעה שקרבתם אלי.

אמר לנו: אלו ידעו בני אדם חכמה, שכל מה שנטע הקדוש ברוך הוא בארץ וכת פל מה שנמצא בעולם, ידעו את פח רבונם בחכמתו הרבה. אבל לא הסתיר הקדוש ברוך הוא חכמה

מאידך לחד נוקבא בעפרא, ושוי מההוא עשבא בנוקבא, נפק חד חוץ ורישא דיליה סגי. נטל חד סנטיא, (כ"א סודא) וקטיר ליה פחד גדא. דחילנא. אמר לון זילו אבתראי.

עד דמטינא לביתה. חמינא ההוא אתר בחשוכא, פתר חד פותלא. נטל חד שרגא ודליק דליקא סחרניה דההוא אתר דריחיא. אמר לון, ממה דתחמון, לא תדחלון ולא תשתעון מדי.

אדהכי, שרי חוץ מקטרוי, וכתש בקיסטא מההוא עשבא. ושוי ברישיה דחוץ.

עאל חוץ בההוא עינא דרתיא, ושמענא קלא דכל אתר מזדעזעא. בעינן למיפק, אחיד בידנא ההוא גברא, אמר, לא תדחלון קריבו גבאי.

אדהכי, נפק חוץ שתית דמא, נקיט ההוא גברא מההוא עשבא, ושוי ברישיה פבקדמיתא. עאל בההוא עינא דרתיא.

לשעתא זעירא, חמינא, דנפיק מההוא עינא חד גברא בתרין רישין, וחוץ שרייא סחרניה דקדלוי. עאל בההוא עינא דרתיא ונפק תלת זמני. הוה אמר, זקיטא זקיטא, ווי לאימיה דלההוא אתר אוביל ליה.

אדהכי, אתעקר ריחיא מאתריה, ונפקו, גברא וחוץ, ונפלו ומיתו תרווייהו. ואנן דחילנא סגי. אמר לן ההוא גברא, דא הוא חילא דעשבא דאנא לקיטנא קמייכו, ובגיני כך לא אשתעינא בהדייכו, ולא זקיפנא רישאי, בשעתא דקריבתון גבאי.

אמר לון אילו (דף פ' ע"ב) ידעין בני נשא חכמתא, דכל מה דנטע קדשא בריך הוא בארעא, וחילא דכל מה דאשתכח בעלמא, ישתמודעון חילא דמאריהון, בחכמתיה סגיאה. אבל לא טמיר

בצלמא, ישתמודעון חילא דמאריהון, בחכמתיה סגיאה. אבל לא טמיר

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקוננו. והשב שכינתך לתוכנו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כַּנְפּוֹ וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

תיקוני זהר

ל-354 ימות השנה

המהולק

לימוד ספר זוהר נשגב מאוד לטהר ולקדש הנפש, ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא... בלימוד זוהר הקדוש אפילו באין מבין כלל, חשוב ומקובל ומרוצה לפני ה' וכו'. (פלא ויעין אתה ז', זוהר) וכן נתן מרן האר"י תיקון לבעל תשובה שיאמר המשה דפיין זוהר או תיקונים בכל יום (מורה באצבע להדריך את מ) אין אדם יכול לבוא אל קצת השגת גדולתו ורוממותו ית"ש מכל למודיו כמו מלימודי חכמת הקבלה, כיווד מלימוד ספר זוהר הקדוש והתיקונים, חכמת אדם תאיר פניו מריבוי העולמות העליונים הקדושים לאין קץ וסוף ותכלית. (יסוד ושורש העבודה, שיעור הששי, שער הניצור)

הגני רושם לך תלמידי המובהק הרב הגאון הקדוש מו' יעקב יוסף הכהן ג"י בקצרה על נייר קטן בכיון כפדי שתשא אותו בכל עת. קבלתי ממורי ורבי וכו' [הבעש"ט], תיקונים ילמד בכל השנה בכל יום. (כתר שם טוב)

מכתב מורנו הבעש"ט: לכבוד ... בכל לילה קודם השינה ממש תלמוד מאמר אחד מתיקוני זוהר הקדוש ואו תישן בשל ובל תורא בעהד"ת, והש"ת יטע בלבנו אהבתו ויראתו דוקא אמן כי"ר. מנאי מודו ישראל במודה"ר אליעזר בעל שם ממעובד.

[כתר שם טוב]